

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
MONTANA SKY

Copyright © 1996 by Nora Roberts

All rights reserved

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03826-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Nebo nad Montanom

Prevela Ana Poznanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Mojoj porodici

*Svet stoji na ivici
ne široj od srca niti;
Iznad njega se plavetno nebo
Pružna visoko ko domah duše.
Srce će izmestiti mora i zemlje
I dalje u pravcu želje svoje:
Duši što cepa nebo napola
Smeši se lice Boga.
A istok i zapad zdrobiće srce
Koje ih ne drži razdvojene;
Onaj čija duša je čista – nebo
Zarobiće i prikovaće za sebe.*

– Edna Sent Vinsent Milaj

PRVI DEO

JESEN

Godina divna i puna smrti.

– A. E. Hausman

1

Čak i mrtav, Džek Mersi bio je kućkin sin. Nedelju dana nakon njegove smrti, ljudi i dalje nisu mogli da se oporave od 68 godina torture. To bi potvrdili i mnogi koji su se okupili oko njegovog groba.

Bez obzira na to što su se nalazili na sahrani, Betani Mouzbli je to propitala svom mužu dok su stajali u visokoj travi na groblju. Došla je na sahranu samo zbog mlade Vile i punila je muževljeve umorne uši sličnim informacijama od kada su pošli iz Inisa.

Kao čovek koji je slušao ženino brbljanje već četrdeset šest godina, Bob Mouzbli je nešto nerazgovetno promumlao umesto odgovora, ali zapravo nije slušao ni nju ni sveštenikov monotoni govor, što opet nije značilo da je Bob imao lepe uspomene na Džeka. Naprotiv, mrzeo je tog matorog gada, kao i gotovo svaka živa duša u Montani.

Ali, konačno je umro i svi su nagrnuli da isprate skota u pakao.

Sada je ovaj mirni kutak ranča *Mersi*, ugnežđenog u senci planina Big Belt, blizu obale Misurija, vrveo od rančera i kauboja, trgovaca i političara. Ovde, gde goveda pasu na obroncima brda i konji kaskaju po suncem okupanim pašnjacima, generacije Mersijevih sahranjivane su ispod visoke trave.

Džek je bio poslednji od te loze. Sam je naručio lakirani kovčeg od kestenovog drveta na kome su zlatnom bojom ispisana dva spojena slova M, koja su predstavljala simbol ranča. Kovčeg je bio postavljen belim satenom i Džek je ležao u njemu u svojim najboljim čizmama od zmijske kože, sa svojim najstarijim i najdražim *stetson* šeširom i bičem u ruci.

Džek se zakleo da će umreti isto onako kako je živeo. U inat svima.

Pričalo se da je Vila već poručila nadgrobni spomenik prema instrukcijama svoga oca. Biće urađen od belog mermera – Džek Mersi nikako ne može imati nadgrobni spomenik od običnog granita – i epitaf koji je sam sastavio:

Nora Roberts

Ovde leži Džek Mersi.

Živeo je kako je hteo, umro je isto tako.

Ako neko ima nešto protiv, nek ide dođavola.

Spomenik će biti podignut kad se tlo slegne i stajaće uz ostale nadgrobne kamenove onih koji su hodali ovom zemljom i obeležili je, od Džekovog pradeda Džebedaje Mersija, koji je jahao planinama i osvajao zemlju, do Džekove treće i poslednje žene – i jedine koja je umrla pre nego što je stigao da se razvede od nje.

Zar nije interesantno, razmišljao je Bob, to što mu je svaka žena rodila ćerku, a on je tako žarko želeo sina? Bob je o tome sa uživanjem razmišljao kao o maloj božjoj šali na račun čoveka koji je gazio druge ljude – i srca – da bi dobio šta poželi u svakoj oblasti svog života.

Dobro se sećao svake Džekove žene, iako nijedna nije dugo trajala. Sve su bile lepotice, kao i njihove kćerke. Telefon im se usijao ovih dana, jer je Betani svima javljala da Mersijeve dve starije kćerke dolaze na sahranu. Nijedna od njih nije kročila na Mersijevu zemlju još od kada su bile bebe.

Čak i da su došle, ne bi bile lepo dočekane.

Samo je Vila ostala. Mersi ništa nije mogao da učini povodom toga, jer joj je majka umrla još pre nego što je dete prestalo da sisa. Pošto nije imao rođake kojima bi uvalio bebu, on ju je dao svojoj kućepaziteljki, a Bes je odgajila devojčicu najbolje što je umela. Sve tri kćerke imale su nešto od Džekovih crta u sebi, primetio je Bob koji ih je ispitivački posmatrao ispod oboda svog šešira. Tamna kosa, oštra brada. Videlo se da su sestre čak i na prvi pogled. Vreme će pokazati kako će se složiti i da li će Vila imati dovoljno Džeka Mersija u sebi da vodi ranč od trinaest hiljada hektara.

Razmišljala je o ranču i o poslu koji joj predstoji. Jutro je bilo vedro i sunčano, a brda prelivena jakim i prelepim bojama. Planine i kotline možda su bile obojene u boje jeseni, ali je vetar bio topao i suv. Početkom oktobra moglo se ići u kratkim rukavima, ali vreme je moglo da se promeni već koliko sutra. Na crnim i sivim vrhovima planina sneg je već lukavo prekrivao šume. Stoka se morala skupiti, ograde su se morale proveriti, popraviti i onda ponovo proveriti. Trebalo je posejati zimsku pšenicu.

To je sad bilo na njoj. Sve je sada zavisilo od nje. Džek Mersi više nije predstavljao ranč *Mersi*, već ona.

Nebo nad Montanom

* * *

Slušala je sveštenika kako priča o večnom životu, o oprostaju i o dobrodošlici u raj. Džek Mersi bi pljunuo na dobrodošlicu bilo gde, osim svoje zemlje. A Montana je bila njegova, ova prostrana zemlja planina i pašnjaka, orlova i vukova.

Njen otac bi u raju bio podjednako nesrećan kao i u paklu. Izgledala je smireno dok su spuštali raskošni kovčeg u sveže iskopanu raku u zemlji. Kožu bledozlataste boje nasledila je od majke i njene indijanske krvi Blekfuta, kao i od sunca. Oči su joj bile skoro zagasitocrne, kao i kosa koju je za sahranu na brzinu skupila u kiku. Pogled joj je bio prikovan za kovčeg u kome je bilo telo njenog oca. Nije stavila šešir i sunce joj je peklo oči kao živa vatra.

Ali nije im dozvolila da puste nijednu suzu.

Imala je ponosito lice, visoke jagodice, prkosne usne, tamne, egzotične oči sa teškim kopcima i gustim trepavicama. Slomila je nos kada je sa osam godina pala sa besnog mustanga. Vila je uvek mislila da je zbog blago iskripljenog grebena nosa nalevo izgledala karakterno.

Karakter je Vili značio mnogo više od lepote. Muškarci ne poštuju lepotu. Iskorišćavaju je.

Stajala je vrlo mirno dok je vetar izvlačio pramenove iz njene pletenice i mrsio ih. Bila je kao žena prosečne visine, vitka, u crnoj haljini koja joj ne pristaje i crnim cipelama sa tankom štiklom koje do jutros nikad nije ni izvadila iz kutije. Žena od dvadeset i četiri godine koja je na umu imala gomilu posla, a u srcu užasan bol.

Uprkos svemu, volela je Džeka Mersija. I nije rekla ništa, ni reč, onim dvema ženama, strankinjama koje imaju istu krv i koje su došle na sahranu svog oca.

Na trenutak, samo na sekund, pogledala je u grob Meri Volfčajld Mersi. Majka koje se nije sećala je ležala pod poljskim cvećem koje je poput dragulja sijalo na jesenjem suncu. To je Adamovo delo, pomisli ona i pogleda u oči svog polubrata. On je bolje od bilo koga drugog znao da su joj u srcu suze kojima nikada nije dozvolila da padnu.

Kada ju je uzeo za ruku, Vila ukrsti prste sa njegovim. U njenom umu i srcu samo je on bio njena porodica sada.

„Živeo je život koji mu je prijao“, promrmlja Adam. Glas mu je bio tih i miran. Da su sami, Vila bi se okrenula ka njemu, spustila mu glavu na rame i našla bi utehu.

„Da, i sad je tome kraj.“

Adam je bacio pogled na dve žene, kćerke Džeka Mersija, i pomislio da je ovo ujedno i početak nečeg drugog. „Moraš da razgovaraš sa njima, Vila.“

„Spavaju u mojoj kući, jedu moju hranu.“ Namerno je pogledala u očevo grob. „To je dovoljno.“

„One su tvoja krv.“

„Ne, Adame, ti si moja krv. One mi nisu ništa.“ Okrenula se i pripremila za primanje saučesća.

Komšije su donele hranu na daću. Nije mogla da prekine ukorenjenu tradiciju, niti da spreči Bes da tri cela dana sprema hranu kako bi napravila večeru za ožalošćene. *A to je*, pomisli Vila, *takva glupost*. Ovde nije bilo ožalošćenih. Bilo je radoznalih. Mnogi koji su se sada gurali u glavnoj kući bili su pozvani, ali mnogo više njih došlo je nepozvano. Džekova smrt dala im je pravo da uđu i uživali su u tome.

Glavna kuća bila je izložbeni prostor u stilu Džeka Mersija. Nekada je na ovom mestu stajala koliba od drveta i blata, ali to je bilo pre više od sto godina. Sada je umesto nje tu bila ogromna nezgrapna građevina od kamena, drveta i stakla. Čilimi iz raznih zemalja sveta bili su prostrti po podovima od sjajne borovine i uglačanih pločica. Džek Mersi je bio kolekcionar. Kada je postao gospodar ranča *Mersi*, proveo je pet godina pretvarajući divan dom u svoju ličnu palatu. *Bogati žive bogato*, govorio je. Tako je i bilo. Skupljao je slike i skulpture, dodavao sobe u kojima je mogao da izlaže umetnička dela. Ulazilo se kroz ogroman atrijum sa podnim pločicama boje safira i rubina, koje su bile raspoređene da prikazuju amblem ranča *Mersi*. Stepenice koje su vodile do drugog sprata bile su izrađene od sjajne hrastovine sa držećim stubom u obliku vuka koji zavija.

Oko njega su se sada skupili ljudi koji su ga s čuđenjem posmatrali dok su u rukama držali tanjire. Drugi su se okupili u dnevnoj sobi sa ogromnim klizavim podom i širokom polukružnom kožnom sofom boje slonovače. Na glatkom kamenom zidu iznad ogromnog kamina visila je slika Džeka Mersija na crnom pastuvu u prirodnoj veličini. Glava mu je bila blago nakrivljena u stranu, a šešir unazad, a u ruci je držao bič. Mnogi su osećali kako ih njegove tamnoplave oči peku dok sede, piju njegov viski i nazdravljaju njegovoj smrti.

Za Lili Mersi, drugu kćerku koju je Džek začeo i odbacio, sve je ovo bilo zastrašujuće. Kuća, ljudi, buka. Soba u koju ju je kućna pomoćnica juče odvela bila je tako lepa. *Tako mirna*, razmišljala je sada dok je prilazila ogradi verande. Lep krevet, divno zlatno drvo na svilenim tapetama.

Nebo nad Montanom

Samoća.

Toliko je priželjkivala samoću dok je posmatrala te planine. Tako visoke, tako nepristupačne. Uopšte ne liče na lepa, mala brda njenog doma u Virdžiniji. I nebo, to strašno i beskrajno plavetnilo koje se nadvija nad nepreglednom zemljom.

Beskrajne doline i vetar koji kao da nikada ne prestaje. I boje, zlatne i braonkaste, skerletne i bronzane boje brda i dolina koje kao da su eksplodirale u jesen.

I ova dolina u kojoj se ranč prostirao bila je mesto neverovatne snage i lepote. Jutros je kroz prozor videla jelena kako pije vodu iz potoka koji je u zoru imao srebrni odsjaj.

Čula je konje, ljudske glasove, kukurikanje petla i nešto za šta je mislila, tačnije, iskreno se nadala da je krik orla.

Pitala se da li će, ako skupi hrabrosti da uđe u šumu koja pokriva ta brda, ugledati losa, irvasa, lisicu – sve one životinje o kojima je čitala u avionu.

Pitala se da li će joj dozvoliti da ostane barem još jedan dan – i gde će ći, šta će raditi – ako joj ne dozvole.

Nije mogla da se vrati na istok, barem ne još. Dodirnula je požutelu masnicu koju je pokušala da prikrije šminkom i naočarima za sunce. Džesi ju je pronašao. Iako je bila vrlo pažljiva, on ju je pronašao i sudske zabrane nisu zaustavile njegove pesnice. Nikada to nisu ni mogle. Ni razvod ga nije zaustavio, kao ni bežanje ni skrivanje. Ali ovde, možda će ovde – hiljadama kilometara daleko, u ovoj ogromnoj zemlji, konačno moći da počne ispočetka. Bez straha.

Pismo njenog advokata, u kom ju je obavestio o smrti Džeka Mersija i u kom od nje traži da doputuje u Montanu, bilo je kao božji dar. Iako su svi troškovi bili plaćeni, Lili je unovčila kartu prve klase i putovala je cik-cak preko čitave zemlje pod tri različita imena. Očajnički je želela da veruje da Džesi Kuk ovde ne može da je pronađe.

Bila je umorna od bežanja, od straha.

Pitala se da li bi mogla da se preseli u Bilings ili Helenu i da pronađe posao. Bilo kakav posao. Imala je diplomu učiteljske škole i znala je da koristi kompjuter. Možda bi mogla da pronađe neki stančić, možda samo sobu dok ponovo ne stane na noge. *Mogla bih da živim ovde*, pomislila je posmatrajući ogromni, zastrašujući i veličanstveni prostor. Možda čak i pripada ovde.

Trgnu se kada joj neko dodirnu ruku i priguši vrisak, jer joj je srce poskočilo poput zeca. *To nije Džesi*, pomisli ona, osećajući se glupo. Čovek pored nje imao je tamnu kosu, a Džesi je bio plav. Ovaj čovek imao je tamnu kožu

i kosa mu je padala preko ramena. Ljubazne oči, tamne, vrlo tamne, na licu lepom poput slike.

Ali i Džesi je bio lep, a znala je kako lepota ume da bude okrutna.

„Izvini“, Adamov glas bio je tako nežan, kao da je uplašio štene ili bolešno ždrebe.

„Nisam hteo da te uplašim. Ledeni čaj.“ Uzeo joj je šaku, primetivši kako drhti, i obavio je oko čaše. „Dan je suv.“

„Hvala. Nisam te čula, pa sam se uplašila.“ Po navici koje nije bila svesna, Lili zakorači u stranu, povećavši razdaljinu između njih. Prostor za bežanje. „Samo sam... posmatrala pejzaž. Ovde je prelepo.“

„Jeste.“

Uzela je gutljaj čaja da rashladi osušeno grlo i naredila sebi da bude smirena i ljubazna. Ljudi postavljaju manje pitanja kad si smiren. „Da li živiš u blizini?“

„Da, vrlo blizu“, reče on smešeci se i pokazavši u pravcu istoka. Svideo mu se njen glas jer je u njemu bilo neke spore južnjačke topline. „U onoj beloj kućici sa druge strane štale za konje.“

„Videla sam je. Ima plave šalone i baštu i neki mali crni pas spava u dvorištu.“ Lili se setila kako je prijatno izgledala ta kućica, mnogo toplije od ove kućerine.

„To je Binz.“ Adam se ponovo raznežio. „Taj pas. Voli da jede pasulj. Ja sam Adam Volfčajld, Vilin brat.“

Proučavala je ruku koju joj je pružio, a zatim je naredila sebi da je prihvati. Proučavala je sličnosti, visoke jagodice, oči. „Nisam znala da ima... to znači da smo mi...“

„Ne.“ Ruka joj je delovala tako krhko, i on ju je nežno pustio. „Vas dve imate istog oca. Vila i ja imamo istu majku.“

„Shvatam.“ I shvativši da je vrlo malo razmišljala o čoveku koga su danas sahranili, oseti stid. „Da li si bio blizak sa njim... sa svojim očuhom?“

„Niko nije bio blizak sa njim.“ Rekao je to jednostavno i bez gorčine. „Ovde ti je neugodno.“ Primetio je da se drži po strani, daleko od ljudi, kao da bi neko ko bi je slučajno dotakao mogao da je povredi. Primetio je i tragove nasilja na njenom licu koje je pokušavala da sakrije.

„Ne poznajem nikoga.“

Povređena je, pomisli Adam. Uvek su ga privlačile povređene žene. Bila je lepa i povređena. Uredno obučena, u skromno crno odelo i cipele na štiklu, bila je samo par centimetara niža od njega i premršava za svoju visinu. Kosa joj je bila tamna sa crvenim prlivom i padala je u blagim talasima tako da

ga je podsećala na anđeoska krila. Nije joj video oči ispod naočara za sunce, ali se pitao kakva im je boja i šta bi još mogao da pročita u njima.

Imala je očevu bradu, ali su joj usne bile nežne i prilično male, kao kod deteta. Osmeh joj je otkrivao rupice u obrazima kada je pokušavala da mu se nasmeši. Koža joj je bila mekana i veoma bleđa – krhki kontrast ožiljcima koje je nosila.

Sama je, pomisli on, *i uplašena*. Trebaće mu vremena da omekša Vilino srce prema ovoj ženi, njenoj sestri.

„Moram da pogledam kako mi je konj“, reče on. To ju je više iznenadilo, nego što ju je razočaralo. Htela je da bude sama. Bilo joj je bolje kada je sama. „Neću da te zadržavam.“

„Hoćeš sa mnom? Da vidiš konje i govoda?“

„Konje? Ja...“ *Ne budi kukavica*, naredila je samoj sebi. *Neće te povrediti*. „Da, volela bih. Ako ti ne smetam.“

„Ne smetaš mi.“ Znajući da će je biti stid, nije joj ponudio niti ju je uzeo za ruku, već je jednostavno krenuo niz stepenice i preko prljavog neravnog puta.

Nekoliko ljudi ih je videlo da odlaze i zli jezici su se bacili na posao, kako to i obično čine. Lili Mersi bila je jedna od kćerki Džeka Mersija, iako je jedva progovarala o sebi. Vila nikad nije imala takvih problema. Ona je bila devojka bez dlake na jeziku i govorila je šta god i kad god je želela.

Što se tiče druge kćerke – to je bila sasvim druga priča. Bila je uobražena i paradirala je okolo u skupom odelu i sve gledala sa visine. Samo slep čovek ne bi video kako je stajala pored groba hladna kao led. Bila je lepa, bez sumnje. Džek je imao lepe kćerke, a ta, najstarija, imala je oči na njega. Hladne, oštre i plave.

Bilo je očigledno da, sa tim svojim kalifornijskim imidžom i skupim cipelama, smatra sebe boljom od svih prisutnih, ali se mnogo ljudi sećalo psovki i njištavog smeha njene majke, striptizete iz Las Vegasa. Oni koji su je se sećali su već zaključili da im se više sviđa majka nego kćerka.

Tes Mersi uopšte nije bilo briga za to. Došla je u ovu zabit i ostaće tu dok ne čuje testament. Onda će uzeti ono što joj pripada, što je sigurno manje nego što joj matori skot duguje, i očistiće prašinu sa svojih *feragamo* cipela. „Vратиću se najkasnije u ponedeljak.“

Pričala je telefonom dok je žurno hodala i širila tu nervoznu energiju oko sebe. Zatvorila je vrata sobe za koju je pretpostavljala da je dnevna, nadajući se da će imati barem nekoliko trenutaka privatnosti. Trudila se da ne primećuje životinjske glave po zidovima.

„Scenario je gotov.“ Blago se nasmešila i prošla prstima kroz ravnu tamnu kosu koja je počinjala da se kovrdža u visini vilice. „Naravno da je genijalan i biće u tvojim vrelim ručicama u ponedeljak. Ne izazivaj me, Ajra“, upozorila je agenta. „Daću ti scenario, a ti ćeš meni dati sjajnu ponudu. Moj izvor novca počeo je da presušuje.“

Prebacila je telefon u drugu ruku i poslušila se brendijem iz boce. Još je slušala obećanja o Holivudu kada je primetila Lili i Adama kako prolaze pored prozora. *Zanimljivo*, pomisli ona i otpi gutljaj. *Mali miš i plemeniti divljak*.

Tes je malo proučila porodicu pre nego što je krenula u Montanu. Znala je da je Adam Volfčajld sin Mersijeve treće i poslednje žene i da je imao osam godina kada se njegova majka udala za Mersija. Volfčajld je Blekfut, ako ne skroz, onda sigurno najvećim delom. Njegova majka ima i italijanske krvi. Čovek je proveo dvadeset pet godina na ranču *Mersi* i nije imao ništa više od kućice i posla konjušara.

Tes je nameravala da dobije više.

Što se Lili tiče, Tes je otkrila da je razvedena, da nema dece i da se često seli. *Verovatno zbog toga što ju je muž koristio kao džak za udaranje*, pomisli Tesa i dirnu je sažaljenje, ali nije mogla da priušti sebi da se emotivno vezuje u ovom slučaju. Ovo je čist biznis.

Lilina majka bila je fotograf i došla je u Montanu da fotografiše pravi Zapad. *Fotografisala je Džeka Mersija i strašno se usrećila*, pomisli Tes.

Zatim, tu je Vila. Tes stisnu usne pri pomisli na Vilu. Ona koja je ostala, jedino kopile koje je zadržao.

Pa ona je sada vlasnik ranča, pretpostavila je Tes i na to slegla ramenima. I može da ga zadrži. Sigurno ga je zaslužila. Ali Tes Mersi ne namerava da ode odavde bez lepe gomile keša.

Gledajući kroz prozor, videla je kako se doline u daljini pružaju u beskraj, čiste poput meseca. Zadržavši od tog prizora, ona mu okrete leđa. Isuse, nedostajao joj je Rodeo drajv.

„U ponedeljak, Ajra“, brećnula se na njega, jer ju je njegov glas iritirao. „U tvojoj kancelariji, tačno u dvanaest. Onda možeš da me izvedeš na ručak.“ To joj je poslušilo umesto pozdrava i ona prekinu vezu.

Tri dana, obećala je sebi i nazdravila glavi losa podignuvši čašu sa brendijem. Tada će otići iz Dodž Sitija i vratiti se u civilizaciju.

* * *

„Ne bih da te podsećam da imaš goste, Vil“, rekla je Bes Pringl, istim tonom koji je koristila kad je Vili bilo deset godina, stojeći u svom pretećem stavu sa rukama na koščatim kukovima.

Vila obuče farmerke – Bes nije verovala u sitnice kao što je privatnost i jedva da je pokucala na vrata pre nego što je ušla u njenu spavaću sobu. Vila joj je odgovorila baš kao da joj je deset godina. „Onda nemoj.“ Sela je da navuče čizme. „Postoji nešto što se zove pristojnost.“

„Postoji i nešto što se zove posao i mora da se obavi.“

„Ima dovoljno ljudi koji mogu da te zamene na jedan dan. Ne možeš da odeš. Nije uljudno.“ Elementi Besinih moralnih načela i kodeksa društvenog ponašanja delili su se na ono što je uljudno i na ono što nije. Bila je kost i koža, iako je mogla da pojede čitav pleh kolača, a volela je slatko poput deteta. Imala je pedeset osam godina i promenila je datum na izvodu iz matične knjige rođenih da bi to dokazala. Imala je jarkocrvenu kosu koju je potajno farbala i stalno ju je držala u punđi koja kao da je govorila: *Nemoj da ti dođem tamo*. Glas joj je bio hrapav kao kora bora, a lice glatko kao u devojčice i iznenađujuće lepo, sa očima zelenim poput mahovine i izraženo irskim nosom. Ruke su joj bile male, brze i vešte. Kao i njen temperament.

Sa pesnicama još zalepljenim za kukove, došla je do Vile i ošinula je ljutitim pogledom. „Da si odmah odvela tu bezobraznu zadnjicu dole gde su ti gosti.“

„Moram da vodim ranč.“ Ustala je. Nije imalo veze to što je u čizmama bila viša od Bes za čitavih deset centimetara. Odnos snaga se uvek menjao između njih dve. „I to nisu moji gosti. Ja ih nisam pozvala ovde.“

„Došli su da izraze svoje poštovanje. To je uljudno od njih.“

„Došli su da zveraju i vrebaju po kući. I vreme je da odu.“

„Možda su neki od njih i otišli.“ Bes diskretno klimnu glavom. „Ali ima još mnogo njih koji te čekaju.“

„Ne želim ih ovde.“ Vila se okrenu, uze svoj šešir, a potom samo stade ispred prozora gledajući napolje i lomeći ivicu šešira prstima. Prozor je gledao na planine, na crni pojas drveća, na vrhove Big Belta u kojima se nalazila sva lepota i sva misterija sveta. „Ne trebaju mi. Ne mogu da dišem kad su svi ti ljudi ovde.“

Bes je oklevala pre nego što je spustila ruku na Vilino rame. Džek Mersi nije želeo da mu se kćerka odgaja tako da postane slabić kad odraste. Nije dozvoljavao ugađanje, nije dozvoljavao da je Bes razmazi, nije dozvoljavao maženje. To joj je jasno stavio do znanja još dok je Vila bila u pelenama, tako da ju je Bes mazila i ugađala joj samo kad je bila sigurna da je Džek neće videti i oterati kao svoje žene.

„Dušo, imaš pravo da tuguješ.“

„Mrtav je i sahranili smo ga. Tugovanje to neće izmeniti.“ Spustila je ruku na Besinu. „Nije mi čak ni rekao da je bolestan, Bes. Nije mi čak ni dao da ga pazim tih poslednjih nedelja, niti da se oprostim od njega.“

„Bio je ponosan čovek“, rekla je Bes, ali je u sebi pomislila kako je bio đubre. Sebično đubre. „Sreća te ga je rak uzeo brzo, umesto da dugo pati. Mrzeo bi to, a bilo bi teže i za tebe.“

„Bilo kako bilo, gotovo je.“ Poravnala je široki obod šešira i stavila ga na glavu. „Stoka i ljudi zavise od mene. Radnici naročito sada moraju da vide da ja držim sve pod kontrolom. Da rančem *Mersi* i dalje upravlja pravi *Mersi*.“

„Onda radi ono što moraš.“ Godine iskustva naučile su Bes da su poslovi vezani za ranč važniji od onoga što je pristojno. „Ali vrati se do večere. Ima da sedneš i lepo da jedeš.“

„Isteraj ove ljude iz kuće i vratiću se.“

Izašla je iz sobe i skrenula levo ka stepenicama u istočnom delu kuće kojima je sišla do sobe za presvlačenje. Čak je i ovde čula zujanje razgovora iz drugih soba i poneki smeh. Mrzela je sve to i zalupila je ulaznim vratima, a zatim zastala kada je videla dvojicu muškaraca kako uživaju u cigaretama na verandi sa strane.

Razbesnela se kad je na sebi osetila pogled starijeg čoveka koji je među prstima držao flašu piva. „Uživaš, Hem?“

Njen sarkazam nije pogodio Hamiltona Dosona. On ju je stavio na prvog ponija, on joj je previo glavu kada je prvi put pala. On ju je naučio kako da koristi laso, puca iz puške i odere jelena. Kao odgovor na njeno pitanje, samo je stavio cigaretu u usta okružena raščupanom kosom i dunuo kolut dima.

„Baš je“, rekao je i usred rečenice napravio još jedan kolut, „lep dan.“

„Hoću da se proveri oграда na severozapadnoj granici.“

„Urađeno“, reče on mirno i nastavi da stoji naslonjen na ogradu. Bio je nizak i jak čovek, a noge su mu se krivile u obliku slova O. Bio je nadzornik i smatrao je da zna šta treba da se obavi jednako dobro kao i Vila. „Poslao sam radnike da poprave ogradu. Poslao sam Brusterera i Piklsa u brda. Izgubili smo nekoliko grla tamo.“ Još jednom je povukao dim.

„Bruster će se pobrinuti za to. On voli da puca.“

„Hoću da razgovaram sa njim kad se vrati.“

„Razgovaraćeš.“ Ispravio se, odmakao od ograde i popravio svoj ofucani prljavi šešir.

„Vreme je da se telad odvoje od majki.“

„Da, znam.“

Nebo nad Montanom

Očekivao je takav odgovor i još jednom je klimnuo glavom. „Proveriću šta rade radnici na ogradi. Žao mi je zbog tvog starog, Vil.“

Znala je da su te reči usred razgovora o ranču iskrenije i ličnije nego gomila cveća koje su poslali stranci. „Doći ću do ograde kasnije.“

Klimnuo joj je glavom, kao i čoveku sa kojim je stajao, a zatim je svojim krivim nogama krenuo ka kamionetu.

„Kako se držiš, Vil?“

Ona slegnu ramenima, nervozna jer nije znala šta sledeće da uradi. „Volela bih da se ovaj dan završi“, rekla je. „Sutra će sve biti lakše, zar ne, Nejte?“

Pošto nije hteo da joj kaže ne, on otpi malo piva. Došao je kao njen prijatelj, rančer, kao komšija. Takođe je bio tu kao advokat Džeka Mersija i znao je da će uskoro morati da uništi ženu koja stoji pred njim.

„Hajde da se prošetamo.“ Spustio je pivo na ogradu i uzeo Vilu za ruku. „Moram da protegnem noge.“

Imao je dugačke noge. Nejtan Torens bio je visok čovek. U sedamnaestoj godini imao je metar i devedeset i nastavio je da raste. Sada, u trideset trećoj godini, imao je preko dva metra. Pod šešišrom je imao kovrdžavu kosu boje slame. Oči su mu bile plave kao nebo nad Montanom, a lice lepo preplanulo od vetra i sunca. Dugačke ruke završavale su se velikim šakama. Dugačke noge velikim stopalima. Uprkos svemu tome, nije izgledao nezgrapno.

Izgledao je kao kauboj i tako je i hodao. Kad se radilo o porodici, njegovim konjima i Kitsovoj poeziji, srce mu je bilo mekano kao perjani jastuk, dok mu je um, kad se radilo o pravnim pitanjima, o pravdi, o dobru i zlu, bio čvrst kao granit.

Iskreno je i dugo voleo Vilu Mersi. I mrzeo je to što nema drugog izbora osim da je izloži paklu.

„Nikada nisam izgubio nekoga ko mi je blizak“, rekao je Nejt. „Ne mogu da kažem da znam kako se osećaš.“

Vila je nastavila da hoda pored kuhinje, pored spavaonice za radnike, pored kokošinjca gde su kokoške već snele jaja. „Nikada nije dopustio nikome da mu se približi. Ne znam kako se osećam.“

„Ranč...“ To je bila škakljiva tema i Nejt je pažljivo pregovarao. „Previše je posla oko njega.“

„Imamo dobre ljude, dobru stoku, dobru zemlju.“ Nije joj bilo teško da Nejt uputi osmeh – ni sada, niti ikada. „Imamo dobre prijatelje.“

„Znaš da možeš da me pozoveš u svako doba, Vil. Mene ili bilo koga drugog u okrugu.“

Nora Roberts

„Znam to.“ Gledala je preko njegovog ramena u ergele, korale, pomoćne zgrade, kuće, posmatrajući zemlju sve do horizonta. „Mersiji upravljaju ovim mestom više od sto godina. Podižu goveda, seju pšenicu, drže konje. Znam šta treba da se uradi i kako to treba da se uradi. Tu se ništa ne menja.“

Sve se menja, pomisli Nejt. I svet o kome ona priča uskoro će načiniti oštar zaokret, zahvaljujući okrutnom srcu pokojnika. Bilo bi bolje da to odmah obavli, pre nego što se popne na konja ili u kamionet i ode.

„Najbolje je da pređemo na čitanje testamenta“, odluči on.